

Genade

Je kunt het leven van een christen met één woord in zijn kern raken. Dat is het woord *genade*. Door genade zijn we kinderen van God. Door genade mag je in dienst van God staan, als ouderling, als zondagsschoolleidster, als voorganger. Wie in dienst van God staat loopt in het hooggebergte op een smalle richel. Aan de ene kant gaapt de diepe afgrond van je eigen menselijk onvermogen. Aan de andere kant rijst de goddelijke opdracht massief en soms bedreigend omhoog. Genade is, dat God je op die smalle richel in evenwicht houdt, zodat je verder kunt. Wat genade is in de dienst van God, wordt op dramatische wijze getekend in het leven van Petrus. Wanneer Christus Petrus aanstelt als herder in de gemeente, (Joh. 21:15 e.v.) plaats Hij hem in balans op die smalle richel tussen de afgrond van eigen vermogen en de omhoog rijzende wand van een mens onmogelijke opdracht. Petrus in dienst van de Heer is een mens in een adembenemend spannend evenwicht.

Een koorddanser. Een dubbeltje op zijn kant.

Jezus vraagt hem: 'Heb je mij lief?'. Als hij deze vraag hoort, kijkt Petrus in de peilloos diepe afgrond van zijn eigen mislukte liefde. Hij hoort zichzelf weer zeggen: 'Ik zal mijn leven voor u inzetten' (Joh. 13:37). En hij staat weer in de kring van soldaten, op de binnenplaats van het hogepriesterlijk paleis, waar hij Jezus verloochende. Nadat Jezus Petrus omlaag heeft laten kijken, in de diepte van zijn eigen mislukte liefde, laat Hij hem omhoog kijken, naar een mensonmogelijke opdracht: 'Weid mijn lammeren!'. Tot drie maal toe herhaalt Jezus zijn vraag, hiermee de drievoudige verloochening terughalend. Op dramatische wijze voert Jezus Petrus hiermee over de volle lengte langs de afgrond van zijn onvermogen tot liefhebben. Tot driemaal toe ook herhaalt de Heer zijn opdracht: 'Weid mijn schapen'. Tegenover ieder bewijs van Petrus' onvermogen plaatst Jezus een opdracht: 'Weid mijn schapen'. Tegenover ieder bewijs van Petrus' onvermogen plaatst Jezus een opdracht!

Wie in dienst van de Heer werkt, kent uit eigen ervaring wel iets van dat adembenemend spannend balanceren tussen eigen onmacht en Gods opdracht. Dat evenwicht is genade. Uit jezelf kun je alleen maar in de afgrond vallen. Door genade kun je verder lopen.

Dat is genade in dienst van God: een koorddanser die wiebelend de overkant haalt. Een dubbeltje op zijn kant dat verder rolt.

Olof de Vries